

Dato 11.10.13	Elevkode C 636	Kjønn: jente gutt	Det første språket du lærte: norsk annet
------------------	-------------------	----------------------	---

Hei, jeg heter Rasha. Jeg kommer fra et land hvor det er krig og diktatur. Vi måtte flykte, flykte fra landet Syria. Familien min måtte flykte fordi det er borgerkrig og det er veldig farlig. Mennesker blir skutt på gatene.

Presidenten heter Bashar al- Assad. Han ble ikke valgt på den rettferdige måten, han ble bare president fordi han arvet det fra pappaen sin.

Jeg er en av 3mil som flykter innad og ut av landet mitt.

Vi er på vei til Tyrkia. Jeg vet ikke så veldig mye om Tyrkia, men det gjør mamma og pappa. Jeg ønsker at jeg kan vokse opp som et normalt barn som å leke, le og gå på skole.

Krigen har vært siden 2011. Lillebrøren min ble skutt i hode på vei til skolen. Han døde. Det var da vi skjønte at vi måtte flykte. Vi ville jo ikke at det skulle skje med resten av familien.

Vi flykter i båt. Det er ganske mange som flykter med oss. Båten er nesten helt full. Det er veldig viktig at noen ikke dytter eller skubber bortig hverandre.

Da er veldig lett å falle uti. Det er ganske skummelt, men det går bra. Jeg kan ikke tenke på meg selv når jeg må pause på søsknene mine. Jeg er størst i familien, jeg er 11 år gammel.

Forbildet mitt må være mamma fordi hun kjemper for menneskenes rettigheter.

Gleder meg til når vi kommer frem, men jeg gruer meg også litt. Jeg vet ikke om jeg får noen venner. Jeg måtte jo dra fra alle vennene mine.

Det var ikke bra at vi, barna fikk se alle de likene og alt det blodet som fløt rundt i gatene.

Reisen er veldig lang. Det er noen timer igjen. Vi måtte bare gå fra alle tingene hjemme. Vi måtte skjappe oss. Alle klærne våre ligger igjen. Jeg har bare en blokk og en penn. Jeg skriver og skriver. Det er alt jeg kan gjøre. Det er ganske kjedelig.

Jeg er glad for at jeg gikk på skolen i Syria, men vi lærte ikke så mye. Litt engelsk og jeg lærte jo å skrive. Det var nesten alt jeg lærte.

Nå er det bare en halvtime igjen. Gleder meg så mye. Vi trenger jo ikke å tenke på å bli skutt

på gaten. Vi er fri.

Det er en veldig liten båt
til alle de som skal flykte.

Jeg klarer nesten ikke å slutte
å tenke på Børen min som
ble skutt, alle er så lei seg.
Vi var 6 søsken, men nå er
vi bare 5.

Det er veldig mange barn
på denne båten. De flykter
sikkert fordi det er krig og
de vil ikke at det skal
skje med dem. Det er
også noen som flykter alene.
Det er mange som har
blod på klærne.

Nå ser jeg brygga som vi skal
inn til! Alle jubler og er
glade. Turen gikk helt fint!

Jeg føler at jeg har fått et
nytt liv og startet på nytt.

Det var historien min.
Hade